

saa viseligt skrevet, at den siger slet Intet. Det vilde efter vor Overbevisning være den højeste Grad af Uformuft at anvende en eneste dansk Skilling til Suldforelsen af den nuværende Theaterbygning; det vilde være at anvende Pengene paa den fletteste Maade, hvorpaa de kunde anvendes. Meget hellere strax gjøre en Ende paa denne Sag end gaae hen og anvende noget Beløb paa at opføre Noget, der selv i det heldigste Tilfælde, ikke vilde kunne blive Noget som Hælsed og umulig vilde være istand til at fyldestgjøre de Forventninger, hvorfra man gaar ud, naar Talen er om at tilveiebringe nogen ordentlig Theaterbygning. Dertil kommer, at der ogsaa maa næres stor Tvivl med Hensyn til Paalideligheden af de Beregninger, hvorefter Udgifterne til Theatrets Suldforelse ere opførte i dette Forslag, og som allerede ere adskillige Aar gamle. Jeg vilde ansee det for fuldstændigt ubesøjet at tage af Svovs Academies Kasse Noget som helst til et saadant Diemed, og deri ere vi alle fem enige. Men vi søge en Beroligelse i den Omstændighed, at neppe nogen Regjering vil gaae hen og anvende den eventuelle Bemyndigelse, der er givet ved denne § 4, og at den derfor kun vil blive et tomt Bogstav. Hvorfor den skal staae i Lovforslaget, naar det forholder sig saaledes, er jeg ikke istand til at forklare paa anden Maade, end at dette ogsaa er et Offer, som det ærede Medlem bringer sin Stilling, eller rettere sagt et Offer, som han afkræver os for at tilveiebringe for sig selv en vis Stilling. Jeg troer ikke, at der er noget Medlem her i Thinget, der lettere og villigere stemmer for Sagen, naar denne § 4 staaer der, end naar den ikke findes, med Undtagelse af det ærede Medlem; ialfsad vil jeg sige, at jeg har ikke fra nogen anden Side end ham selv hørt den Anskuelse udtalt, at det vilde lette Sagens Fremme, naar denne § 4 blev staaende. Men da Sagen nu er kommen paa det Standpunkt, hvorpaa den nu staaer, saa have vi taget under alvorlig Overveielse, hvad vi kunde gjøre, ikke for at lave os en vis Stilling, ikke for at forklare vor Holdning, og ikke for overhovedet at udbrede os over denne Sag, men for lettest og sikkest at sætte Sagen igjennem. Og lige-

som vi allerede have den ene Gang efter den anden af Smødekommen imod det ærede Medlem forladt vort oprindelige Standpunkt, saaledes vilde vi endnu engang gjøre det, og jeg skal paa de fire Medlemmers og egne Begne erklære, at saafremt der ikke fra andre Sider fremkommer Vædringsforslag til denne Lov, som den nu ligger for, saa vilde ogsaa vi for vort Bedkommende vise den store Resignation ingen Vædringer at stille, og derved for vort Bedkommende yde et Bidrag til, baade at Forhandlingerne kunne blive førte og simple, og at Forslaget endelig kan gaae igjennem. Der er en særlig Omstændighed, som synes mig at maatte begrunde, at Thinget fremdeles beskæftiger sig med Theateragen, og som i mine Dine end mindre kan rejskerdiggjøre det Afvisningsforslag, der er fremkommet, og det er den, at bliver Forslaget ikke til Lov, saa faaer man ikke den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets sidste Paragraph, og saa vil der være at udbetale til Theatrets Embedsmænd — saaledes stiller det sig efter al Rimelighed — Sædtillæg efter den almindelige Lønningslov af 26de Marts 1870. Det er derfor særdeles hensigtsmæssigt, at der snarest muligt fremkommer for Theatrets Bedkommende en saadan Lønningslov som den, der i nysævnte Lov af 1870 er krævet som Betingelse for at fravige de deri udtalte Regler om Udbetaling af Sædtillæg. Vel vil der herved fremkomme en stor Ubillighed, som jeg ved tidligere Ligeligheder har gjort opmærksom paa, idet nemlig endel Embeds- og Bestillingsmænd ved Theatret vilde blive stillede meget haardt og meget ulige i Sammenligning med alle andre, idet man nemlig ikke blot formindsker Omfribningen til Sædtillæg for de Kunstnere, der have uvisse Indtægter i Form af Feu, men ogsaa omskriver dette til et lavere Beløb for Capelmusici, Contoircembedsmænd osv., der alene have fast Gage og Lønning. Men denne Ubillighed troer jeg ikke, det er muligt paa nærværende Standpunkt at røre videre ved; jeg beklager det overmaade meget, men det er jo ikke første Gang, at man saaledes lader den Art Ubilligheder gaae hen i Haab om, at den kommende Tid vil raade Bod derpaa, for at opnaae, hvad man i Diebliffet maa ansee for